

KISS ANNA

Csudahalott

Halotti kendőn apró fehér virágok páros levéllel, letakarták az arcot, de a mellkas . . . ! Kötényen halak rajza, de az összefogott sarkak alól, az asztalrésből búzaszál igyekszik, s a tükörben szüntelen nevetéssel hétévesen, huszonegy évesen . . .

Nincs, aki eltemesse.

Felkél, lisztet szítál, felpúpozza, kovászt vesz, hajnalra nagy kenyereket ültet a kenyértartó fákra, alvók feje mellé leteszi a cipókat, mind a tizenegymilliót.

Idején a napfogyatkozásnak nem mozdul ki az ember, ablakai mögött ilyen fogyatkozik. Amit lát, nem akarja látni, csak a kigondolt szüretet, csak a kigondolt ünnepeket, mik mindig is kenyérrel, borral egyek, és ugyanígy a vetés méltóságát.

Idején a Hold virításának mindenütt kettős árnyék. A nyulakat már kerítéskaróval sem lehet elzavarni, köd száll a száradó ruhákból, a lepedővitorlát fűbe lekötötték. Istenem, a fegyverek szavára nem felel senki.

Istenem, a gyászos énekekből kihallik a késnyél koppanása: lassú, friss, sűrű verbunk, halandóknak, borivóknak való. A tükörbeli képmás ráfúj egy poros pávatollra, szív-kalácsok semmi tükreire, odairja a vastagodó porba: s. k.

POLNER ZOLTÁN

Jajgató az elveszett babonákért

*Viszi a szél csillagok alá
kirekesztett arcom.*

Kiáltoznak a táltosok.

*Ázsiai puszták földmelege
dübörög az ajtón.*

*Ímhol
az ágaskodó hóesést lángoló
kantáron fölvezetik.*